

Arrest

nr. 185 514 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 20 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 21 februari 2017 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers houden voor de ouders te zijn van de in België verblijvende zoon S.S. geboren op 5 maart 1996. S.S. werd de vluchtelingenstatus toegekend bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Het is niet betwist dat S.S. op 5 maart 2014 de meerderjarigheid bereikte.

Verzoekers treden op voor hun minderjarige kinderen en houden voor dat deze de broers en zussen zijn van S.S.

Blijkens het administratief dossier dienen de verzoekende partijen op 14 april 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met S.S.

Op 6 november 2014 worden de aanvragen van alle verzoekers geweigerd met de volgende beslissingen die de bestreden beslissingen vormen:

De eerste bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker die voorhoudt de vader te zijn van S.S. luidt:

*“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.
Overwegende dat een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door de heer L. °01/06/1974 en mevrouw A. B. °20/09/1979 teneinde hun zoon, S. S. °05/03/1996, in België te vervoegen.
Overwegende dat volgens het aanvraagformulier, ondertekend door de beide aanvragers, de visumaanvragen werden ingediend op 14/04/2014. Pas op 19/08/2014 werd een attest van indiening afgeleverd door de Belgische diplomatieke post als bewijs dat het dossier volledig is.
Overwegende dat een van de voorwaarden voorzien in de toepassing van art 10,1/1/7 is dat de te vervoegen vreemdeling de leeftijd van 18 jaar niet bereikt heeft. Echter op het moment dat de visumaanvragen werden ingediend, met name 14/04/2014, was de genaamde S. S. reeds 18 jaar oud.
In casu is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en kunnen de aanvragers zich niet meer beroepen op bovenvermeld art 10,1,1,7.
Bovendien blijkt volgens het voorgelegde attest van geboorte van het CGVS dat het kind S. S. werd geboren uit de vader S. L. en de moeder A. S., echter werd een aanvraag ingediend door L. en A.i. De naam van de moeder stemt niet overeen met de gegevens in het administratieve dossier.”*

De tweede bestreden beslissing betreffende B. A. die voorhoudt de moeder te zijn van S.S. luidt:

*“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.
Overwegende dat een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door de heer L. °01/06/1974 en mevrouw A. B. °20/09/1979 teneinde hun zoon, S. S. °05/03/1996, in België te vervoegen.
Overwegende dat volgens het aanvraagformulier, ondertekend door de beide aanvragers, de visumaanvragen werden ingediend op 14/04/2014. Pas op 19/08/2014 werd een attest van indiening afgeleverd door de Belgische diplomatieke post als bewijs dat het dossier volledig is.
Overwegende dat een van de voorwaarden voorzien in de toepassing van art 10,1/1/7 is dat de te vervoegen vreemdeling de leeftijd van 18 jaar niet bereikt heeft. Echter op het moment dat de visumaanvragen werden ingediend, met name 14/04/2014, was de genaamde S. S. reeds 18 jaar oud.
In casu is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en kunnen de aanvragers zich niet meer beroepen op bovenvermeld art 10,1,1,7.
Bovendien blijkt volgens het voorgelegde attest van geboorte van het CGVS dat het kind S. S. werd geboren uit de vader S. L. en de moeder A. S., echter werd een aanvraag ingediend door L. en A.i. De naam van de moeder stemt niet overeen met de gegevens in het administratieve dossier.”*

Met betrekking tot de kinderen van de verzoekers worden de volgende beslissingen genomen, telkens met hetzelfde motief:

*“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1/1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.
Overwegende dat in zijn asielaanvraag dd 2012 de heer S. S. naar eer en geweten verklaarde volgende broers en zussen te hebben: M. 18 jaar (°1994), R. 15 jaar (°1997), E. 12 jaar (°2000), Susan 6 jaar (°2006) en Abdullah 3 jaar (°2009).*

Overwegende dat een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door volgende personen, R. °05/05/1998, M. °22/02/2000, E. °02/03/2001, S. °12/04/2008 en A. °01/01/2010, teneinde hun broer S. S.in België te vervoegen.

Overwegende dat er duidelijk tegenstrijdigheden bestaan tussen de huidige visumaanvragen en de elementen in het administratieve dossier, meer bepaald wat de leeftijd van betrokkenen betreft.

Overwegende dat de bepalingen in bovenvermeld art 10,1,1/4 sowieso niet voorzien in een gezinshereniging tussen collateralen en dat ook de aanvraag gezinshereniging ingediend door de ouders het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij om volgende redenen werd verworpen:

■ Hoewel verzoekende partij zich reeds aandiende bij de bevoegde instanties op 4 en 18 februari 2014, werden de visumaanvraagformulieren pas officieel geregistreerd op 14 april 2014. Een attest van indiening werd afgeleverd op 19 augustus 2014. Omdat (...), de te vervoegen persoon, op 5 maart 2014 18 jaar was geworden, werden de visumaanvragen volgens verwerende partij pas ingediend nadat hij de leeftijd van 18 jaar had bereikt en dus voldoet verzoekende partij niet meer aan de voorwaarden van artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet. Dit voorziet immers enkel een recht op gezinshereniging voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen erkend als vluchteling.

■ Over de namen en leeftijden van verzoekende partij bestaan tegenstrijdigheden tussen de informatie toegevoegd aan de visumaanvragen en de informatie in het asiendossier van S. (...). De naam van de moeder bij de visumaanvraag is "A.B. (...)", volgens de verklaringen van S. (...) "A.S. (...)". De officiële leeftijden van de broers en zussen van S. (...) komen bovendien ook niet overeen met de leeftijden die S. (...) opgaf bij zijn asielaanvraag. Om deze redenen meent verwerende partij dat de verwantschap tussen verzoekende partij en S. (...) niet is bewezen.

■ Omdat de visumaanvragen van de ouders niet werden goedgekeurd, worden ook de aanvragen van hun minderjarige kinderen geweigerd.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij met de bestreden beslissingen op verschillende vlakken onvoldoende rekening hield met de bestaande wetgeving en er op een onzorgvuldige en disproportionele toepassing van heeft gemaakt.

1. Over het vluchtelingenstatuut van S. (...), de te vervoegen persoon

In casu werd de zoon en broer van verzoekende partij erkend als vluchteling in België. (stuk 11) Dit betekent dat hij internationale bescherming kreeg en omwille van een gegronde vrees voor vervolging niet kan terugkeren naar zijn herkomstland Afghanistan.

Zijn statuut van erkend vluchteling vraagt om een ruime toepassing van het recht op gezinshereniging en een soepele behandeling van een visumaanvraag gezinshereniging.

Artikel 74 van het Aanvullend Protocol bij de Conventies van Genève van 12 augustus 1949 inzake de bescherming van de slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I), 8 juni 1977 stelt in deze zin dat "[d]e Hoge Verdragsluitende Partij en de Partij en bij het conflict dienen op alle mogelijke wijzen de hereniging te vergemakkelijken van gezinnen die ten gevolge van gewapende conflicten zijn uiteengeraakt en dienen in het bijzonder het werk te bevorderen van de humanitaire organisaties die deze taak vervullen, overeenkomstig de bepalingen van de Verdrag en dit Protocol I en overeenkomstig hun onderscheiden veiligheidsvoorschriften. "

Ook overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat [d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van erkende vluchtelingen met betrekking tot gezinshereniging:

"Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié "

"La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie fGC], no27765/09, § 155, CEDH2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75, EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Gewichtige instellingen zoals het UNHCR en de Europese Commissie sluiten zich hierbij aan. Zo beschrijft het UNHCR in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following séparation caused by forced displacement such as from persécution and war, family réunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC% februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>, stuk 12)

Ook in haar Mémorandum van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen: "Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinshereniging in het asieland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden. Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst.

100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procedure voor gezinshereniging. "(UNHCR, Mémorandum op het gebied van bescherming van vluchtelingen, personen die subsidiaire bescherming genieten en staatlozen, juni 2014, beschikbaar op http://www.unhcr.be/fileadmin/user_upload/pdf_documents/UNHCR- Note Politique NL juni 2014.pdf, stuk 13)

De Europese Commissie spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten.. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op

<http://ec.europa.eu/transparencv/regdoc/rep/l/2014/NL/l-2014-210-NL-F1 -1 .Pdf>, stuk 14)

In het licht van deze interpretatie van het recht op gezinshereniging voor familieleden van erkende vluchtelingen, moest verwerende partij de visumaanvragen van verzoekende partij beoordelen.

Een afwijzing omdat de visumaanvraagformulieren ongeveer een maand na de 18 verjaardag van S. (...) werden geregistreerd, hoewel zijn gezin zich reeds voor zijn 18e verjaardag had aangeboden, en omwille van afwijkende verklaringen bij zijn asielaanvraag over de leeftijd en naam van zijn gezinsleden, getuigt alvast niet van veel soepelheid.

Hieronder zal verder worden besproken welke elementen verwerende partij in aanmerking had moeten nemen en die van de bestreden beslissingen onwettige beslissingen maken. Elk van deze elementen moet worden gekaderd in dit soepeler recht op gezinshereniging voor familieleden van erkende vluchtelingen.

2. Over het hoger belang van de kinderen van het gezin S. (...)

Artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij om bij de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, rekening te houden met het hoger belang van het kind: "In

het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat bepaalt dat "[b]ij de behandeling van het verzoek (...) de lidstaten ervoor [zorgen dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen.

Ook op grond van artikel 24 van het Handvest is verwerende partij verplicht om bij de beoordeling van een aanvraag gezinshereniging rekening te houden met het hoger belang van het kind. Lid 2 van artikel 24 van het Handvest voorziet dat: "[b]ij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissingen werden immers genomen in toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die de regels bepaalt voor gezinshereniging met derdelanders. Artikel 5.5 van deze Richtlijn voorziet expliciet dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

«Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303,17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind stelt dat "het belang van het kind voorop[moet] staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen".

Artikel 9.1 van hetzelfde verdrag bepaalt dat "[d]e Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. "

Artikel 10 van hetzelfde Verdrag voorziet het recht op gezinshereniging:

1. "In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers en hun familieleden.

2. Een kind van wie de ouders in verschillende Staten verblijven, heeft het recht op regelmatige basis, behalve in uitzonderlijke omstandigheden, persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden. Hiertoe, en in overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, tweede lid, eerbiedigen de Staten die partij zijn het recht van het kind en van zijn of haar ouders welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten, en het eigen land binnen te gaan. Het recht welk land dan ook te verlaten is slechts onderworpen aan de beperkingen die bij de wet zijn voorzien en die nodig zijn ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden, of van de rechten en vrijheden van anderen, en verenigbaar zijn met de andere in dit Verdrag erkende rechten. "

Hoewel deze bepalingen geen rechtstreekse werking hebben, moeten ze een leidraad vormen voor de interpretatie en toepassing van artikel 24 van het Handvest en dus bij de overwegingen van het hoger belang van het kind bij bijvoorbeeld de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging.

In casu blijkt op geen enkele manier uit de bestreden beslissingen dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die deel uitmaken van verzoekende partij.

Verwerende partij weigert de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij goed te keuren omdat verzoekende partij er niet in slaagde de aanvraag tijdig officieel te laten registreren en omdat S. (...), hun oudste zoon en broer, de naam van zijn moeder niet correct weergaf en afwijkende leeftijden opgaf bij zijn asielaanvraag. Door de weigering kunnen de minderjarige kinderen zich niet bij hun oudere

broer in België voegen en worden zij definitief van hem gescheiden. Bovendien worden zij gedwongen om in een gevaarlijke regio te blijven wonen (zie tweede middel).

De bestreden beslissingen berokkenen hen duidelijk een nadeel. Daarom moest verwerende partij nagaan in welke mate de beslissingen hun belangen schaden. Zelfs indien verwerende partij van mening zou zijn dat de bestreden beslissingen in overeenstemming zijn met het hoger belang van het kind, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, *quod non*.

Doordat geen rekening werd gehouden met het belang van het kind, schenden de bestreden beslissingen het principe van het hoger belang van het kind, gewaarborgd door de hierboven vernoemde wetsbepalingen.

3. Over het recht op bescherming van het gezinsleven

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een echtpaar en hun 6 minderjarige kinderen. Eén van hun minderjarige kinderen, S. (...), vluchtte naar België en werd er erkend als vluchteling. Tot zijn vertrek naar België woonden zij samen en was er duidelijk sprake van een gezinsleven. Ook nu hij in België blijkt er sprake van een gezinsleven. S. (...) moest immers vluchten omwille van redenen buiten zijn wil om. Zij bleven contact houden en wensten zich te herenigen zodra dit juridisch gezien mogelijk was. Het feit dat S. (...) tijdelijk gescheiden werd van zijn gezin, doet geen afbreuk aan het bestaan van hun gezinsleven.

Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM: "La Cour rappelle que la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) implique qu'un enfant issu d'une union maritale s'insère de plein droit dans cette relation : variant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance, il existe entre lui et ses parents un lien constitutif de « vie familiale » (arrêts *Berrehab c. Pays-Bas* du 21 juin 1988, série A n° 138, p. 14, par. 21, et *Hokkanen c. Finlande* du 23 septembre 1994, série A n° 299-A, p. 19, par. 54) que des événements ultérieurs ne peuvent briser que dans ces circonstances exceptionnelles. » (EHRM, *Gui t.v. Zwitserland*, 1996, § 32.)

« 61. Selon le Gouvernement, l'article 8 ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce. La Cour ne partage pas ce point de vue. Elle admet certes que l'article 8 ne saurait s'interpréter comme comportant, pour un Etat contractant, l'obligation générale de respecter le choix, par des couples mariés, de leur domicile commun et d'accepter l'installation de conjoints étrangers dans le pays (*Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, arrêt du 28 mai 1985, série A n° 94, § 71). Elle rappelle à ce propos que la demande d'asile de la requérante fut rejetée définitivement le 4 juin 1998 et celle de son époux le 21 janvier 1999. Néanmoins, ceux-ci se trouvaient toujours en Suisse au moment de leur mariage, célébré le 25 juillet 2003, et du dépôt de leur première demande visant à attribuer la requérante au canton de Vaud, le 21 août 2003. Selon la Cour, il était clair que, à ces dates-là, il n'était pas envisageable d'exécuter leur renvoi dans un avenir proche. Dans ces conditions, et d'autant plus que leur séjour s'est prolongé sans qu'ils en fussent responsables, la requérante et son époux relevaient, au sens de l'article 1 de la Convention, de la « juridiction », de l'Etat défendeur, qui devait dès lors assumer sa responsabilité en vertu de la Convention.

62. La Cour rappelle que la requérante, qui ne se plaint aucunement devant elle de la décision prononçant son éloignement du territoire suisse, a été formellement empêchée de mener une vie de couple avec son époux vendant cinq ans. A la lumière du principe selon lequel la vie de couple constitue, pour des conjoints, l'un des attributs essentiels du droit au respect de la vie familiale, elle estime que la requérante pouvait, suite à son mariage, se prévaloir des garanties découlant de l'article 8. (voir, *mutatis mutandis*, *Boultif c. Suisse*, no 54273/00, § 48, CEDH 2001 IX; *Johansen c. Norvège*, arrêt du 7 août 1996, Recueil 1996 III, § 52, et *McMichael c. Royaume-Uni*, arrêt du 24 février 1995, série A n° 307 B, § 86). » (EHRM, *Mengasha Kimfe t. Zwitserland*, 2010, § 61 - 62.)

Het gaat in casu om een hereniging van een kerngezin. Verzoekende partij heeft op grond van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest recht op bescherming van hun gezinsleven met hun zoon en broer, S.S. (...).

Mocht uw Raad van oordeel zijn dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij enkel het gezinsleven tussen ouders (en hun minderjarige kinderen) en een meerderjarig kind van toepassing is, kan worden gewezen op de rechtspraak van het EHRM. In meerdere arresten oordeelde het Hof reeds dat er ook sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarig kind en tussen zussen en broers. Dit is telkens afhankelijk van de omstandigheden en betreft een feitenkwestie. (zie o.a. EHRM, Bouchelkia t. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997; EHRM, Maslov v. Oostenrijk, 23 juni 2008.

Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EYRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: «La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §31.)

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekle t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

In casu is het eveneens belangrijk om te beseffen dat de te vervoegen persoon in België werd erkend als vluchteling. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat werd geoordeeld dat hij daar het risico loopt om te worden vervolgd. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van S. (...) dat hij zich bij zijn ouders en broers en zussen zou voegen in Afghanistan. Daardoor heeft de weigering van aflevering van visa voor zijn gezinsleden tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezinsleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar, zonder dat S. (...) bij hen op bezoek kan gaan.

Hierbij dient ook te worden benadrukt dat S. (...) op het moment van de — officiële aanvraag tot gezinshereniging nog maar nét 18 was geworden. Zoals blijkt hadden zijn gezinsleden de intentie om de aanvraag in te dienen toen hij nog minderjarig was en namen zij hiervoor de nodige stappen.

Uw Raad oordeelde over de positieve verplichtingen van verwerende partij als volgt: "(...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg

onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). " (RVV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht:

"64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in, aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gui v. Zwitserland*, § 42).

104. Ten slotte moet worden vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen. " (*HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006.)

In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk - en zelfs onmogelijk - is in het land van herkomst van verzoekende partij. Dit blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij was hiervan op de hoogte gezien het statuut van erkend vluchteling van S. (...).

Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten (zijn) er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfs status van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (*EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België*, par. 142; *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen*, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (*RvS 26 mei 2009, nr. 193.522*). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in

het kader van een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging ai omwille van de vaststelling dat de aanvraag omwille van redenen buiten de wil verzoekende partij te laat werd geregistreerd en omwille van afwijkende verklaringen van een 16-jarige niet-begeleide minderjarige vreemdeling met een gegronde vrees tot vervolging. Deze vaststellingen werden niet afgewogen ten opzichte van andere relevante elementen zoals het recht van verzoekende partij op bescherming van hun gezinsleven. Daarom schenden de bestreden beslissingen de motiveringsplicht en de hierboven genoemde bepalingen die e recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen.

4. Over het bewijs van verwantschap tussen verzoekende partij en S. (...)

Over het bewijs van verwantschap voor aanvragen gezinshereniging van familieleden van erkende vluchtelingen stelt artikel 11§ 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet: " In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van international privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Artikel 2bis van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die banden in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast S 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

In casu werd de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij o.a. geweigerd omwille van verschillen tussen de naam van de moeder en de leeftijden van de gezinsleden die blijkt uit de informatie die verzoekende partij toevoegde aan de visumaanvragen enerzijds en de naam en leeftijden die S. (...) opgaf bij zijn asielaanvraag anderzijds. Door deze tegenstrijdigheden zou de verwantschap tussen verzoekende partij en S. (...) niet bewezen zijn.

Vooreerst kan hierover worden opgemerkt dat verwerende partij perfect aanvullend onderzoek, bijvoorbeeld een DNA-test, had kunnen uitvoeren op basis van bovenstaande wetsbepalingen. Op basis hiervan moest verwerende partij rekening houden met andere bewijzen en kan moeilijk worden begrepen waarom verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging weigert omwille van verschillen in geboortedata en naam.

Over de verschillen moet bovendien worden opgemerkt dat deze niet van die aard zijn om te twifelen aan de verwantschap tussen verzoekende partij en S. (...).

Het geboortecertificaat van S. (...), opgesteld door het CGVS, werd afgeleverd op basis van de verklaringen van S. (...). Hij heeft steeds de meisjesnaam van zijn moeder opgegeven in België, met name S.A. (...). Eens mevrouw S.A. (...) is getrouwd, veranderde haar naam in Aisha Bibi in al de officiële documenten. Thuis werd hun moeder echter steeds aangesproken als S. (...). Er bestaat dus een plausibele verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

S. (...) zou bij zijn asielaanvraag in 2012 verklaard hebben dat zijn moeder 35 jaar is, terwijl de aanvraag de geboortedatum 20/09/1979 vermeldt. Dit betekent dat zijn moeder in 2012 33 jaar was. Dit verschil van twee jaar lijkt echter niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van de verwantschap met zijn moeder in twijfel kan trekken. S. (...) was ten tijde van het eerste interview in het kader van zijn asielpprocedure ook slechts 16 jaar, tijdens het tweede was hij 17 jaar.

De geboortedata van zijn broers en zussen zoals verklaard tijdens de asielaanvraag verschillen maar één jaar van de geboortedata die blijken uit de visumaanvragen. Enkel bij de geboortedatum van zijn zus M. (...) blijkt iets te zijn misgelopen en is er een groter verschil. Ook deze feiten lijken niet van die aard om de geloofwaardigheid van het verwantschap met broers en zussen in vraag te stellen. Het is

niet ongeloofwaardig dat de een 16-jarige jongen de precieze leeftijd van zijn broers en zussen niet perfect onthoudt. Het feit dat hij op één jaar na de leeftijden van vier broers en zussen correct inschat, doet vermoeden dat de foutieve inschatting van de leeftijd van de vijfde zus M. (...) eerder te wijten is aan een miscommunicatie, foutieve vertaling of vergissing vanwege S. (...).

Een zorgvuldig onderzoek had bijgevolg geleid tot de conclusie dat de vermeende discrepanties een redelijke verklaring hebben. De zogenaamde tegenstrijdigheden konden in elk geval niet leiden tot een weigering van de visumaanvraag. Bovendien had een DNA-test uitsluitel kunnen bieden en moet ook aandacht worden besteed aan de overige verklaringen van S; (...), die grotendeels gelijklopen met de informatie toegevoegd aan de visumaanvragen.

5. Over de noodzaak aan een proportionele beoordeling van de visumaanvraag van verzoekende partij Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen. Dit volgt uit artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat stelt: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

Ale hierboven besproken elementen moesten door verwerende partij worden meegenomen in de beoordeling of de weigering van de visumaanvraag van verzoekende partij al dan niet proportioneel was. De belangen die op het spel staan, ni. de bescherming van het gezinsleven en het hoger belang van het kind, moesten op zorgvuldige manier worden onderzocht. Het feit dat het om een aanvraag tot gezinshereniging van familieleden van een erkend vluchteling gaat, vergroot deze verplichting tot een individuele en redelijke beoordeling.

Naast de hierboven reeds vermelde elementen, is het ook belangrijk om in het kader van de proportionaliteitstoets, die wordt opgelegd door de Gezinsherenigingsrichtlijn en die ook een beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt, te benadrukken dat de voornaamste reden tot weigering van de aanvraag gezinshereniging is dat de aanvraag te laat officieel werd geregistreerd. Deze laattijdige registratie is echter te wijten aan redenen buiten de wil van verzoekende partij en kan worden beschouwd als overmacht.

Zoals hierboven al uitgelegd, werd S. (...) erkend als vluchteling op 16 oktober 2013. Hij verkreeg het attest van erkenning op 27 december 2013. Pas op 12 februari 2014 werd zijn elektronische verblijfskaart afgeleverd. In principe is deze verblijfskaart een document dat moet worden voorgelegd bij de visumaanvraag gezinshereniging. Eventueel kan ook het attest van erkenning of de beslissing tot erkenning als vluchteling in de plaats worden gebruikt. In elk geval staat het vast dat verzoekende partij pas kort voordat S. (...) 18 jaar werd op 15 maart 2014 kon starten met de procedure gezinshereniging.

Na het verzamelen van de nodige documenten en de organisatie van de reis vanuit Kabul is verzoekende partij dan ook een eerste keer aangekomen in Islamabad en langsgegaan bij FedEx op 4 februari 2014. Een tweede keer dienden zij zich aan op 18 februari 2014. (stuk 10) Opnieuw werden de visumaanvragen blijkbaar niet geregistreerd. Dit gebeurde pas op 14 april 2014. Intussen was S. (...) 18 jaar geworden.

Deze praktische problemen bij FedEx komen vaker voor en zijn gekend voor verwerende partij. Dit blijkt o.a. uit verslagen van "contact bis"-vergaderingen over gezinshereniging van erkende vluchtelingen van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, waarop verwerende partij aanwezig was:

- verslag contact bis van 19 november 2013, p. 8 (stuk 15):

"Het Rode Kruis uit zijn bezorgdheid over de stijgende nood aan tussenkomsten bij de ambassades of outsourcingdiensten voor de indiening van de visumaanvraag. Vertragingen en problemen bij het indienen van de visumaanvraag, bijvoorbeeld de verhuis van de ambassade in Pakistan, kunnen ertoe leiden dat de termijn van 1 jaar wordt overschreden. Het is moeilijk om te bewijzen dat de bedoeling effectief was om de aanvraag binnen de termijn in te dienen en dat de nodige stappen werden gezet.

De DVZ meldt dat zij niet kunnen tussenkomen als het over de werking van de ambassades gaat. Zij houden rekening met de officiële datum van indiening.

Het Rode Kruis merkt nog op dat zij de indruk hebben dat de termijn van 1 jaar niet gekend is bij Fedex. De DVZ deelt mee dat ze de dienst Buitenlandse Zaken hierover zullen aanspreken op de visumdagen. De visumagenten zijn echter wel degelijk op de hoogte van de regels inzake gezinshereniging ten aanzien van erkend vluchtelingen/subsidiair beschermden. DVZ stelt niet te weten waar het mogelijke communicatieprobleem zich dan kan bevinden (misschien bij het lokale personeel of andere factoren, maar hier hebben wij geen enkel zicht op....).

Wanneer de termijn is overschreden, zou eventueel een humanitair visum kunnen worden toegekend als op gepaste wijze kan worden verantwoord waarom de indiening van de visumaanvraag zo lang op zich Het wachten. "

- verslag contact bis van 24 januari 2012 (stuk 16) :

"Het BCHV heeft ook gemerkt dat de ambassades soms het bewijs van bestaansmiddelen vragen, hoewel deze voorwaarde niet van toepassing is op betrokkene (bijvoorbeeld voor minderjarige kinderen). Zolang het bewijs niet wordt geleverd, kan de aanvraag niet worden ingediend. Blijkbaar zijn niet alle ambassades goed op de hoogte van de nieuwe regels rond gezinshereniging.

Bespreking:

Mevrouw Benoit benadrukt allereerst dat elk probleem aan haar gemeld moet worden. Ze kan enkel een oplossing zoeken als ze weet heeft van het probleem.

Caritas merkt op dat het referentienummer bij DVZ niet op de bijlage 15quinquies wordt vermeld. Hierdoor kunnen we het dossier bij DVZ niet opvolgen. Mevrouw Benoit bevestigt dat. Enkel het nummer van de visumaanvraag staat erop aangezien Buitenlandse Zaken geen toegang heeft tot het referentienummer bij DVZ en de informatie die DVZ bezit. Indien het nummer van de visumaanvraag daarentegen niet vermeld is op het ontvangstbewijs, kan iedereen dat opvragen bij Buitenlandse Zaken door een e-mail te sturen. Caritas legt uit dat ze het wel degelijk over het nummer van de visumaanvraag hadden en niet over het referentienummer bij DVZ.

Het Rode Kruis wijst erop dat vaak geen ontvangstbewijs wordt afgegeven of dat de aanvraag pas een dag later wordt geregistreerd wanneer een visumaanvraag wordt ingediend via Fedex of VSF. In het geval van familieleden van erkende vluchtelingen die de aanvraag op het nippertje nog binnen het jaar indienen, kan dit problematisch zijn. Mevrouw Benoit legt uit dat er een verschil bestaat tussen Fedex en VSF. Via Fedex wordt het dossier louter overgemaakt aan de ambassade of diplomatieke post. In principe levert Fedex altijd een ontvangstbewijs af. Het is wel zo dat het dossier pas de volgende dag zal worden geregistreerd door de ambassade. Het is dus normaal dat de datum van indiening en de datum van registratie van de visumaanvraag één dag verschillen. In het geval van VSF gaat het werkelijk om uitbesteding van de visumdiensten. VSF registreert rechtstreeks het dossier en geeft een dossiernummer en ontvangstbewijs af. Mevrouw Benoit zal navragen welk document precies wordt afgegeven als ontvangstbewijs en herhaalt dat zij ter beschikking staat om vragen over specifieke dossiers te beantwoorden.

Met betrekking tot de foutieve informatie over de nieuwe wet, merkt mevrouw Benoit op dat de aanvragers niet altijd zeggen dat ze een familielid van een erkende vluchteling in België zijn.

ADDE wijst erop dat het niet zozeer de bijlage 15quinquies is, die zou moet vermelden dat het om een familielid van een erkende vluchteling gaat, maar wel het visumaanvraagformulier.

De bijlage 15quinquies wordt immers pas afgegeven als het dossier volledig is, en niet bij de aanvang van de procédure.

CA W De Mare meldt een dossier waarin Fedex in Islamabad de aanvraag tegenhoudt, hoewel de ambassade van mening is dat de aanvraag volledig is. CAW De Mare vraagt zich af wie verantwoordelijk is voor Fedex. Mevrouw Benoit antwoordt dat het probleem aan haar mag gemeld worden en dat zij contact zal opnemen met Fedex. Ze voegt eraan toe dat Fedex normaal gezien wacht tot het dossier volledig is voordat ze de aanvraag naar de ambassade doorstuurt om extra kosten te vermijden. Als de betrokkene toch het onvolledige dossier in die staat wenst in te dienen op de ambassade, volstaat het om dit te melden aan Fedex. "

Verslag contact bis 22 juni 2010, p.3 (stuk 17):

"Sommige ambassades werken met intermédiaire diensten (Fedex, Africatel, IKS). De rol en de omvang van de missie van deze diensten variëren sterk van land tot land. Bijvoorbeeld, Africatel in Dakar en IKS in Ankara beperken zich tot het maken van telefonische afspraken ; FedEx in Islamabad stelt de dossiers samen die vervolgens aan de Belgische diplomatieke post overhandigd worden.

Naast de ontoegankelijkheid van de Ambassade van België die dus bepaalde bevoegdheden overdraagt, zijn er nog andere problemen: het gebrek aan informatie over de procédure voor gezinshereniging bij de intermédiaire diensten die de familieleden om documenten vragen die niet nodig zijn voor vluchtelingen, schending van het confidentieel karakter van de informatie tijdens de invoering van visumaanvragen, corrupte praktijken, verdwijning of verlies van documenten ingediend door de partijen, misverstanden (een familie die via Africatel een afspraak had gemaakt, begaf zich naar de ambassade, waar de afspraak niet eens geregistreerd werd, wat dus resulteert in een vertraging van meer dan een maand van de behandeling van visumaanvragen, enz.)

Bij de posten die beroep doen op intermédiaire diensten, moet het mogelijk zijn om alsnog een afspraak te maken voor het indienen van het visumdossier.

FOD Buitenlandse Zaken sluit echter deze mogelijkheid uit voor de Ambassade van België in Islamabad. Terwijl de meeste westerse kanselarijen hun visumafdeling om veiligheidsredenen hebben gesloten, is de visumafdeling van onze Ambassade in Pakistan actief gebleven, dit ten koste van een personeelsbeperking en drastische veiligheidsmaatregelen. Gezien hun complexiteit, worden de gezinsherenigingsdossiers normaal niet aan het loket onderzocht maar zijn ze veeleer het onderwerp van een diepgaand onderzoek door de visumverantwoordelijke of de consul. Het is dus onmogelijk om het Belgische personeel geheel in te zetten, naast het plaatselijke personeel dat belast is met de vertaling

van de ingediende dossiers. De betrokken families zullen voor interview, indien nodig en na een eerste onderzoek van de dossiers, opgeroepen worden. "

Deze gekende problemen en het feit dat de visumaanvragen slechts nipt te laat werden geregistreerd, had verwerende partij in rekening moeten brengen.

Mocht verwerende partij de laattijdige registratie en de verklaringen van S. (...) bij zijn asielaanvraag op correcte en zorgvuldige manier hebben afgewogen tegen de hierboven beschreven elementen van respect voor gezinsleven, hoger belang van het kind, bijzondere aandacht voor erkende vluchtelingen en de mogelijkheid tot DNA-test, had zij tot een andere beslissing gekomen.

Het onderzoek van verwerende partij blijkt niet expliciet, noch impliciet proportioneel te zijn geweest en daarom schenden de bestreden beslissingen de hierboven vermelde wettelijke bepalingen."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.1.4. Artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)"

2.1.5. De gemachtigde oordeelde dat, nu de visumaanvraag pas werd ingediend op 14 april 2014, er niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet. Het voorgehouden familielid in functie van wie de aanvragen zijn ingediend, is op 5 maart 2014 meerderjarig geworden. Bovendien stipt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan dat geen gezinshereniging op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet is voorzien voor de broers en zussen van de erkend vluchteling. De Raad merkt op dat verzoekers geen aanvraag indienden op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet en zulks ook niet voorhouden in hun verzoekschrift terwijl uit de aanvragen blijkt dat zij enkel hun aanvragen indienden op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Er wordt opgemerkt dat in de mate dat verzoekers voorhouden hun aanvragen te hebben ingediend voor 14 april 2014, dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Verzoekers verwijzen naar een stuk 10 genaamd "*Gerry's Visa Consignment Note*", maar slagen er niet in een document voor te leggen (ondanks uitdrukkelijke vraag ter terechtzitting van 21 februari 2017) dat een duidelijke datum bevat terwijl uit het aanvraagformulier eigenhandig ondertekend door eerste verzoeker met vingerafdruk duidelijk "*14-04-2014*" vermeldt. Bijkomende navraag van de verwerende partij, op vraag van de Raad, bevestigt de dienst FEDEX dat op 20 februari 2014 legalisaties gebeurden maar geen aanvragen gezinshereniging werden verricht.

Uit de stukken zoals die de Raad voorliggen dient besloten te worden dat de aanvragen gezinshereniging dateren van 14 april 2014 en dus zijn ingediend na de meerderjarigheid van de erkend vluchteling S.S. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de aanvragen tot afgifte van een visum gezinshereniging werden ingediend door hen voor de meerderjarigheid van de het familielid S.S., erkend vluchteling in België. Het gegeven dat verzoekers zich aanboden voor de legalisaties van het document doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dienaangaande kan ten overvloede verwezen worden naar artikel 12bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt *dat "De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd."* Uit het administratief dossier blijkt dat dit geenszins het geval kon zijn voor de meerderjarigheid van S.S.

Het determinerend motief van de bestreden beslissingen met name dat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet is correct en vindt steun in het administratief dossier.

2.1.7. Waar verzoekers er een gans betoog op nahouden dat de bepalingen betreffende gezinshereniging met een erkend vluchteling een soepele interpretatie vergen en verwijzen naar artikel 74 van het Aanvullend Protocol bij de Conventie van Genève, naar artikel 8 Gezinsherenigingsrichtlijn, naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, naar een standpunt van het UNHCR in een memorandum van juni 2014 gaan verzoekers voorbij aan de duidelijke Belgische bepalingen en aan het gegeven dat zij evenmin hun aanvraag indienden op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kon gelet op dit gegeven niet anders dan artikel 10, §1, 9° van de vreemdelingenwet toepassen hetgeen geen mogelijkheid geeft tot gezinshereniging wat de broers en zussen betreft daargelaten bovendien de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers de andere concrete motieven van de bestreden beslissingen waarbij de verwantschap in vraag wordt gesteld gelet op de verkeerd opgegeven leeftijden van zussen en broers en de foutieve naam van de moeder, niet weerleggen (zie ook punt 2.1.8.).

2.1.8. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet dat zij correct citeren en naar artikel 24 van het Handvest, naar artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en daargelaten de vraag in de mate zij de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rechtstreeks op ontvankelijke wijze kunnen aanvoeren, gaan verzoekers voorbij aan de vaststelling dat S.S. meerderjarig is en geen kind meer en aan de vaststelling dat de bewezen verwantschap tussen de kinderen van verzoekers en S.S., en overigens ook met de tweede verzoekende partij niet voorligt. De Raad dient het onbewezen karakter van de verwantschap tussen S.S. en de voorgehouden moeder, broers en zussen te volgen. Zoals de bestreden beslissingen stellen vindt de naam van de moeder (tweede verzoekende partij) geen steun in het administratief dossier en meer bepaald in de verklaringen van S.S. ter gelegenheid van het asielrelaas (ter gelegenheid waarvan S.S. de naam van diens moeder omschreef als zijnde A.S.) en is de verklaring dat de naam van de moeder na haar huwelijk gewijzigd niet aannemelijk gemaakt. Dit klemt nog meer nu S.S. geboren werd na het voorgehouden huwelijk (volgens verzoekers bij de aanvraag in 1993). Bovendien verklaarde S.S. in zijn asielrelaas op 18 december 2012 dat S. R. (broer) 15 jaar oud was, zijn zus S. E. 12 jaar, zijn broer S.A. 3 jaar, zijn zus S.M. 18 jaar en zijn zus S.S. 6 jaar. Deze leeftijdsverschillen in vergelijking

met deze op de aanvragen zijn te aanzienlijk om als een loutere vergissing te kunnen aanschouwd te worden. Zo is er een aanzienlijk verschil in leeftijd van S.M. die volgens S.S. anno 2012 18 jaar oud was en in de aanvraag voorhield geboren te zijn in het jaar 2000, dus anno 2014 ten tijde van de aanvraag slechts 14 jaar is.

Waar nog had kunnen aangenomen worden dat S.S. zich kon vergissen met betrekking tot de leeftijd van een enkele broer of zus blijkt evenwel dat hij tijdens het gehoor van de asielaanvraag verklaarde dat een zus de oudste in het gezin was en bij de aanvragen S.S. het oudste kind zou zijn. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat gelet op de tal van leeftijdsverschillen (zussen en broers) in de aanvragen en wat S.S. zelf dienaangaande had verklaard de verwantschap niet aanvaard werd. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk. Het komt verzoekers toe correcte informatie te verschaffen hetzij minstens redelijke verklaringen waarom deze tegenstrijdigheden zijn kunnen ontstaan. Verzoekers beperken zich tot het minimaliseren van de verklaringen van S.S. maar maken niet aannemelijk dat er een redelijke verklaring is voor de inconsistenties en tegenstrijdigheden waarop de bestreden beslissingen wijzen. Dit klemt nog meer nu vastgesteld wordt dat het om meer dan enkele éénmalige tegenstrijdigheden gaat. In die omstandigheden kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij overgaat tot een DNA-onderzoek.

2.1.9. Verzoekers voeren ook de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet, dat zij correct citeren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geschraagd wordt door een ander motief, met name de vaststelling dat verzoekers, als ouders zich niet kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet omdat hun voorgehouden zoon meerderjarig is op het moment van de indiening van de aanvraag. De andere kinderen van verzoekers kunnen zich niet beroepen op deze bepaling omdat voor hen in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet geen gezinshereniging is voorzien. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het eerste middel hebben verzoekers dit motief niet kunnen ontkrachten zodat dit de bestreden beslissing afdoende schraagt.

Bovendien weigeren de bestreden beslissingen de aanvragen niet omdat er geen officiële documenten worden voorgelegd maar worden de weigeringen gesteund op de inconsistenties tussen de verklaringen van de verzoekers en deze van het te vervoegen familielid zodat de verwantschap niet als afdoend bewezen wordt beschouwd. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar punt 2.1.8.

Voorts kan uit de laatste zinsnede van artikel 12bis, §6 van de vreemdelingenwet niet afgeleid worden dat de verwerende partij de plicht heeft over te gaan tot een DNA-onderzoek en spreekt deze bepaling enkel over een mogelijkheid die de verwerende partij heeft.

De schending van deze bepalingen kan niet worden vastgesteld.

2.1.10. Verzoekers stellen dat er een schending voorligt van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit punt 2.1.7. blijkt dat verweerder terecht de verwantschap tussen verzoekers en S.S. die zij willen vervoegen in twijfel trekken. Los van deze vaststelling wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

Het is dan ook in die zin dat artikel 10, §1, 7° van de vreemdelingenwet de gezinshereniging toestaat aan de ouders van een minderjarige vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet en die met hem komen samenleven.

Met betrekking tot de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen ligt het evenwel anders. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-*

mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Hetzelfde geldt voor de banden tussen broers en zussen en dient er aangenomen te worden dat in casu het voor de broers en zussen van S.S. het belangrijkste is dat deze het lot van hun ouders volgen nu zij minderjarig zijn.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de zoon van verzoekers in juni 2012 Afghanistan alleen verlaten heeft en op 22 juni 2012 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 16 oktober 2013 verkreeg hij reeds de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers hebben echter tot april 2014 gewacht om een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen terwijl niet blijkt waarom zij dit niet eerder hebben verricht.

Buiten het betoog voorts dat verzoekers regelmatig contact hebben onderhouden met S.S. en dat zij in het herkomstland samenwoonden waarvan overigens ook geen concrete bewijsstukken worden neergelegd, worden geen gegevens aangevoerd waaruit blijkt dat er een bijzondere vorm van afhankelijkheid is tussen verzoekers en de voorgehouden meerderjarige zoon die reeds twee jaar in België verblijft op het ogenblik van de visumaanvraag van verzoekers. In casu blijken geen elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Deze werden niet in de aanvragen aangetoond en evenmin in het verzoekschrift. Het loutere gegeven dat de zoon Afghanistan is ontvlucht doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Gelet op enerzijds de vaststelling van de verwerende partij dat niet op afdoende wijze de verwantschap van S.S. met de tweede verzoekende partij en met de kinderen van verzoekers afdoend is aangetoond en gelet op het gegeven dat de aanvragen enkel zijn ingediend in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij op kennelijke redelijke wijze volstaan door te verwijzen naar de twijfel betreffende de verwantschap en de vaststelling dat S.S. niet minderjarig was. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dezelfde redenering gaat op voor wat de toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet betreft. Het staat verzoekers overigens vrij om op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag in te dienen. In casu tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn genomen. Dienaangaande wordt er opnieuw benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat de aanvragen pas na de meerderjarigheid van S.S. zijn ingediend “om redenen buiten hun wil”. Waar verzoekers dienaangaande (zie punt 5 pagina’s 14 e.v. verzoekschrift) nog verwijzen naar artikel 17 van de “gezinsrichtlijn” bedoeld wordt de Europese richtlijn 2003/86/EG, is deze grief niet dienstig nu de verwantschap niet is aangetoond. Bovendien tonen verzoekers niet aan en moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen met hun betoog geen verkeerde omzetting aan. Zij tonen evenmin de hechtheid en het bestaan van een kerngezin met S.S. aan nu de verwantschap met tweede verzoekende partij en de kinderen van verzoekers niet voldoende is aangetoond. Verzoekers tonen evenmin enige overmacht in hunnen hoofde aan en het is niet aangetoond dat de verwerende partij door middel van de dienst FEDEX eiste dat de verblijfskaart, afgeleverd aan S.S. omwille van de toekenning van de vluchtelingenstatus noodzakelijk was bij het indienen van de aanvraag. Zoals verzoekers zelf bevestigen volstaat een attest van erkenning, in casu volgens verzoekers afgeleverd op 27 december 2013 ruimschoots voor het indienen van de aanvragen. De verwijzingen naar mogelijke problemen bij ambassades of

outsourcingdiensten waarnaar verzoekers verwijzen op pagina's 15 tot en met 18 van het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk. Terzake wordt er nog opgemerkt dat verzoekers zelf erkennen dat bij de overschrijding van termijnen desgevallend een visum omwille van humanitaire redenen kan worden gevraagd en dat er ook op gewezen wordt dat de dienst FEDEX steeds in principe een ontvangstbewijs aflevert en dat bij onvolledigheid van het dossier op vraag van een verzoeker de aanvraag toch wordt doorgestuurd naar de ambassade zodat bewezen kan worden dat de aanvraag is ingediend. Verzoekers bewijzen geenszins dat hun aanvragen laattijdig werden geregistreerd.

Voorts blijkt uit geen bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de vaststelling van inconsistente verklaringen en/of tegenstrijd tussen de verklaringen van S.S. met de stukken van verzoekers dat de verwerende partij de plicht wordt opgelegd over te gaan tot een DNA-onderzoek.

Noch artikel 8 EVRM noch de motiveringsplicht en of de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Nu verzoekers erkennen in het verzoekschrift dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 EVRM, ligt evenmin een schending van voornoemd artikel 7 voor.

2.1.11. De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.1.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"S. (...), de zoon en broer van verzoekende partij, werd in België erkend als vluchteling. Dit houdt in dat de Belgische asielinstanties oordeelden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en daarom internationale bescherming moet krijgen.

S. (...) diende dit verzoek om bescherming in omwille van problemen in Afghanistan. Hij werd ontvoerd door vermoedelijk Taliban. Deze ontvoering had te maken met de beroepsactiviteiten van zijn vader. Zijn vader had een constructiebedrijf dat o.a. samenwerkte met de Amerikanen. Het verzoek om bescherming werd ingewilligd en dus werd geoordeeld dat de vrees voor vervolging van S. (...) gegrond is.

Bij het gehoor in het kader van zijn asielaanvraag gaf S. (...) duidelijk aan dat zijn familie dezelfde problemen ondervond dan hijzelf en dat zij ook na zijn vertrek problemen kende. O.a. op pagina 19 van het gehoorverslag van het CGVS van 4 maart 2013 gaf S. (...) letterlijk aan "mijn familie heeft veel problemen en ze worden vervolgd. "

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen zelf naar S. (...) s verklaringen bij zijn asielaanvraag. Zij hadden dus toegang of toegang kunnen hebben tot het asieldossier om voor het onderzoek naar de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij.

Verwerende partij was dus op de hoogte of had op de hoogte moeten zijn dat ook S. (...)s familie, verzoekende partij, hoogst waarschijnlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en in Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De verklaringen van S. (...) zijn hiertoe een belangrijke aanwijzing en dus had verwerende partij dit op zijn minst moeten onderzoeken.

Bovendien wordt voor de regio Kapisa, waarvan verzoekende partij afkomstig is, omwille van de veiligheidssituatie subsidiaire bescherming toegekend door het CGVS. Ook dit is een belangrijke aanwijzing op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en kon door verwerende partij niet worden genegeerd.

Dit betreft immers een algemeen gekende situatie, waarvan verwerende partij wordt geacht op de hoogte te zijn. Ter illustratie van de vaststaande rechtspraak hierover een passage uit het arrest nr. 59 850 van uw Raad van 15 april 2011 :

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müsliwi/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en consJ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). "

Met de bestreden beslissingen heeft verwerende partij beslist dat verzoekende partij niet naar België kan komen en in Afghanistan moet blijven, waar zij een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij deed hiernaar niet het minste onderzoek. Daarom schenden de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM."

2.2.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekers in casu de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maken. Het loutere feit dat S.S. de vluchtelingenstatus heeft gekregen maakt aan sich niet dat daaruit automatisch kan afgeleid worden dat er ook wat betreft verzoekers een risico is op schending van artikel 3 EVRM nu de toekenning van de vluchtelingenstatus en overigens ook de subsidiaire beschermingsstatus steeds afhankelijk is van de gegevens in het individuele geval. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de situatie van een niet-begeleide minderjarige die om bescherming verzoekt automatisch kan gelijkgesteld worden met de situatie van hen. Zo is het immers niet ondenkbaar dat verzoekers een vestigingsalternatief in het land van herkomst of elders kunnen hebben. Dit alles temeer nu blijkt dat verzoekers hun visumaanvraag vanuit Pakistan hebben gedaan en zij aldus op dat moment alleszins niet verbleven in hun woonplaats. De bestreden beslissingen houden voor de verzoekers evenmin de verplichting in terug te keren naar een voor hun onveilig gebied. De Raad benadrukt daarbij nog dat in artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting kan worden gelezen voor een staat om overal ter wereld te onderzoeken of aanvragers worden blootgesteld aan een risico vervat in artikel 3 EVRM. Bovendien blijkt niet uit de aanvragen dat verzoekers omstandigheden aanhaalden die er op konden wijzen dat zij zich beriepen op de toepassing van artikel 3 EVRM .

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN